

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžz/15/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014010131
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9014010131.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako prvostupňový správny súd v právnej veci žalobcu: U. P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. - M. X., P.D.. V. XX, XXX XX V., občan Slovenskej republiky, zast.: Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., advokátske spoločenstvo so sídlom Zámocká č. 5, 811 01 Bratislava, IČO: 35 943 882, proti žalovaným: 1/ Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, a 2/ Kriminálny úrad finančnej správy, so sídlom Bajkalská č. 24, 824 97 Bratislava, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy (podľa pôvodného právneho stavu návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy), takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Skutkový stav predchádzajúci zásahu

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) prostredníctvom nálezu č.k. II. ÚS 202/2017-37 zo dňa 25. júla 2017 smerom k Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) podrobne analyzoval zásadu „perpetuatio fori“ ako aj zásadu zákonného sudcu v súvislosti so zmenou procesných kódexov, t.j. vzťah medzi zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej tiež „O.s.p.“, resp. „Občiansky súdny poriadok“) a zákonom č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (v texte tiež „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“) . Najmä Ústavný súd v uvedenom náleze uviedol, že:

„Na príslušnosť správneho súdu ako na procesnú podmienku konania sa aj v súlade s novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 1 S.s.p. vzťahuje zásada perpetuatio fori, podľa ktorej sa skutkové okolnosti významné pre príslušnosť správneho súdu zisťujú z návrhu na začatie konania (resp. žaloby) k momentu začatia konania, teda k momentu doručenia návrhu (resp. žaloby) súdu, pričom takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania (§ 31 S.s.p.).

K nevyhnutnému predpokladu na vydanie meritórneho rozhodnutia patrí nepochybne príslušnosť súdu, ktorej založenie a trvanie sa tak podľa „starej“, ako aj „novej“ právnej úpravy riadi všeobecne akceptovanou zásadou perpetuatio fori obsiahnutou v úvodných častiach procesných kódexov regulujúcich príslušnosť súdov (§ 9 ods. 1 S.s.p., obdobne § 11 ods. 1 O.s.p.).

Stret „novej“ a „starej“ právnej úpravy rieši tzv. intertemporálne ustanovenie, ktoré v § 491 ods. 1 S.s.p. ustanovuje ako generálne pravidlo okamžitú použiteľnosť a aplikáciu ustanovení Správneho súdneho poriadku aj na konania začaté za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

V nadväzujúcom ustanovení § 491 ods. 2 prvej vety S.s.p. sa režim vzájomného spolupôsobenia skoršieho práva a neskoršieho práva upravuje výslovným zakotvením zachovania právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku, pričom sa dotýka tak úkonov samotného súdu, ako aj úkonov účastníkov konania.

Aj napriek absencii výslovného zakotvenia zásady perpetuatio fori v prechodných ustanoveniach Správneho súdneho poriadku (na rozdiel od § 470 ods. 4 Civilného sporového poriadku) bude jej uplatnenie v konaniach začatých pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku predurčené práve výkladom § 491 ods. 2 prvej vety S.s.p.

V prípade kódexov, ktorými nepochybne Občiansky súdny poriadok, ako aj Správny súdny poriadok sú, nemožno opomenúť metódu systematického výkladu, ktorého podstatou je poznanie, skúmanie a objasnenie právnej normy v súlade s inými právnymi normami a v súvislostiach s celým systémom práva (Brösl, A., Dobrovičová, G., Kanárik, I. Teória práva. UPJŠ Košice, 2007, s. 138 a 139)."

Podľa § 9 ods. 1 S.s.p. v znení relevantnom pre preskúmanú vec konanie sa uskutočňuje na tom správnom súde, ktorý je vecne, miestne a kauzálne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností existujúcich v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia.

Podľa § 31 ods. 1 S.s.p. v citovanom znení konanie sa začína doručením návrhu súdu.

2. Vo svetle uvedeného má Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu za preukázané, že vecná príslušnosť konajúceho súdu ako aj zloženie senátu bola určená momentom podania pôvodného návrhu a na základe prechodného ustanovenia § 491 ods. 1 S.s.p. bez možnosti aplikovať iné ustanovenia Prvej časti Správneho súdneho poriadku (najmä § 11 a § 21) sa ďalšie konanie po doručení rozsudku Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) sp.zn. C-73/16 zo dňa 27. septembra 2017 (ďalej tiež „rozsudok Súdného dvora“) bude spravovať najmä príslušnými ustanoveniami Druhej hlavy Štvrtej časti Správneho súdneho poriadku s prihliadnutím na beneficiárne účinky jeho prechodných ustanovení, hoci konanie pôvodne začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Preto je nutné procesné označenie účastníkov zmeniť na žalobcu a žalovaný ako aj nimi podaný návrh s prihliadnutím podľa dotknutých súvislostí na žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

Podľa § 491 ods. 1 S.s.p. v znení relevantnom pre preskúmanú vec platí, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 491 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

Podľa § 3 ods. 1 písm. e) S.s.p. v citovanom znení na účely tohto zákona sa rozumie

e) iným zásahom orgánu verejnej správy faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté; iným zásahom je aj postup orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu, ak ním sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

3. Z uvedeného dôvodu preto Najvyšší súd procesné označenie účastníkov ako aj ich doteraz vykonaných úkonov na niektorých miestach odôvodnenia uznesenia podriadil pod novú právnu úpravu osobitných konaní, t.j. Druhú hlavu Štvrtej časti (Konanie o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy). Súčasne za účelom zachovania ústavného princípu zákonného sudcu vo veci rozhodoval naďalej 3-členný senát zložený zo sudcov pôsobiacich v senáte 1S v čase napadnutia preskúmanej

veci, čo vyplýva nielen z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu a stanoviska predsedu správneho kolégia Najvyššieho súdu z 11.07.2018 (č.l. 541) ale aj z nálezu Ústavného súdu č.k. I. ÚS 448/2016-57 zo dňa 31. augusta 2017, prostredníctvom ktorého k otázke personálneho zloženia a k jeho časovo podmieneným zmenám počas konania o veci boli vyslovené nasledujúce závery:

„17. Vo vzťahu ku konkrétnej osobe ako „personálnemu substrátu“ práva na zákonného sudcu prichádza do úvahy kritérium času pred pridelením veci a po pridelení veci. Do pridelenia veci ktorákoľvek fyzická osoba, ktorá „splňa zákonom určené predpoklady na výkon funkcie sudcu, bola natrvalo alebo dočasne pridelená na výkon funkcie k určitému súdu, jej funkcia nezanikla a bola určená v súlade s rozvrhom práce súdu“, je zákonným sudcom. Inak povedané, do pridelenia veci sú rovnocennými zákonnými sudcami všetci sudcovia z množiny sudcov na vecne a miestne príslušnom súde. Po pridelení veci sa stav mení. Zákonným sudcom sa stáva individualizovaná konkrétna osoba ? sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie. Odňať pridelenú vec jednému sudcovi a dať ju rozhodovať inému sudcovi možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok pre odňatie veci. Typickým príkladom môže byť vylúčenie sudcu podľa § 49 až § 58 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Iná výmena sudcu nepredstavuje zmenu v osobe, ktorá je v súlade so zákonom. Má povahu porušenia základného práva „nebyť odňatý zákonnému sudcovi“.“

4. Podaním z 19. novembra 2014 označeným ako „Návrh na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku“ a podaným na Najvyšší súd dňa 20.11.2014 sa žalobca domáhal vydania rozsudku, ktorým by Najvyšší súd vyslovil, že

1) zakazuje žalovanému 1/ pokračovať v porušovaní práva žalobcu na ochranu osobnosti, práva na ochranu cti a dôstojnosti, práva na ochranu súkromia a práva na ochranu osobných údajov, ktoré spočíva v tom, že vedie žalobcu v zozname bielych koní alebo v inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva (ďalej len „zák. č. 333/2011 Z.z.“),

2) ukladá žalovanému 1/ odstrániť záznam o žalobcovi v zozname bielych koní, v inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z., a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

3) ukladá žalovanému 1/ vydať pokyn, ktorým zakáže všetkým daňovým úradom viesť žalobcu v zozname bielych koní, v inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z. a prikáže im odstrániť záznam o žalobcovi v zozname bielych koní, inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z., a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

4) zakazuje žalovanému 2/ pokračovať v porušovaní práva žalobcu na ochranu osobnosti, práva na ochranu cti a dôstojnosti, práva na ochranu súkromia a práva na ochranu osobných údajov, ktoré spočíva v tom, že vedie žalobcu v zozname bielych koní alebo v inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z. pri výkone svojej činnosti,

5) zakazuje žalovanému 2/ užívať pri svojej činnosti údaj o žalobcovi ako o osobe evidovanej v zozname bielych koní, inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z. a ukladá žalovanému odstrániť záznam o žalobcovi ako o osobe vedenej v zozname bielych koní, inom obdobnom zozname alebo v informačnom systéme finančnej správy vyhotovenom podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z., a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z. v citovanom znení Kriminálny úrad finančnej správy používa informačné systémy finančnej správy, v ktorých zhromažďuje, spracúva, uchováva, odovzdáva, využíva, ochraňuje a vyraduje informácie a osobné údaje [odkaz na poznámku č. 9 smerujúcu na zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov] o osobách, ktoré porušili daňové predpisy alebo colné predpisy alebo je dôvodné podozrenie, že porušujú daňové predpisy alebo colné predpisy, alebo ktoré v oblasti pôsobnosti finančnej správy narušili alebo je dôvodné podozrenie, že narušajú verejný poriadok a ďalšie informácie o takýchto porušeníach daňových predpisov alebo colných predpisov alebo narušeníach verejného poriadku; takéto informácie a osobné

údaje poskytne alebo sprístupní finančnému riaditeľstvu, daňovému úradu alebo colnému úradu v rozsahu potrebnom na plnenie ich úloh.

5. Súčasne žalobca v tom čase požadoval, aby konajúci súd v zmysle ustanovenia § 250v ods. 8 v spojení s ustanovením § 250c O.s.p. odložil vykonateľnosť zásahov žalovaných 1/ a 2/ a uložil im povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

6. Ďalej podľa žalobcu žalovaní 1/ a 2/ zostavili a užívajú zoznam osôb nazvaný ako „BIELE KONE" [správny súd bude tiež naďalej v texte uznesenia používať takto žalobcom aplikovaný kryptogram s jeho všeobecne chápaným obsahom - resp. ďalej tiež „sporný zoznam"], avšak vytvorenie sporného zoznamu mal podľa žalobcu potvrdiť žalovaný 2/, ktorý však uvádza, že sporný zoznam vytvoril žalovaný 1/. Ide o zoznam fyzických osôb (1.227 osôb), ktoré podľa orgánov žalovaných majú predstavovať biele kone s tým, že k jednotlivej fyzickej osobe je spravidla priradená právnická osoba, resp. právnické osoby (žalobca uviedol číslo 3.369 právnických osôb), v ktorých mal byť biely kôň „činný" s uvedením rodného čísla „bieleho koňa", daňového identifikačného čísla daňového subjektu, v ktorej je biely kôň činný a uvedenia „funkčného" obdobia „bieleho koňa". Na spornom zozname sa nachádza i žalobca.

7. Žalobca k návrhu doložil CD nosič (č.l. 14 - Verbatim 700 MB) s elektronicky zachytenými údajmi sporného zoznamu označený ako dôkaz (ďalej len „CD nosič"). Sporný zoznam majú podľa žalobcu používať pri svojej činnosti a s ním disponovať najmä daňoví kontrolóri, ktorí ho aj aktualizujú. Poslednú aktualizáciu mal údajne vykonať daňový kontrolór Daňového úradu Žilina.

II.

Tvrdený zásah a argumenty o splnení podmienok

8. Žalobca v žalobe zastáva názor, že všetky zákonné podmienky pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v zmysle vtedy platnej právnej úpravy (§ 250v O.s.p. a nasl. ustanovenia v spojení s § 491 ods. 2 veta druhá S.s.p.) boli v predmetnej veci splnené. Ďalej podrobne rozvinul svoju argumentáciu, prečo sa domnieva, že uvedené zákonné podmienky boli splnené. Podľa § 250v ods. 1 O.s.p. v citovanom znení fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

9. Čo sa týka podmienky nezákonnosti konania (t.j. zásahu - vid' č.l. 5) žalovaných 1/ a 2/, žalobca s odkazom na čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky poukázal na vyššie citované ustanovenie § 5 ods. 3 písm. b) zák. č. 333/2011 Z.z., pričom zdôraznil dôvod,
- na základe ktorého by mohol byť žalobca evidovaný v spornom zozname, a že
- je nemysliteľné, aby štátny orgán nazval akúkoľvek osobu slovným spojením „biely kôň", ktoré dehonestujúce označenie narušuje dôstojnosť jednotlivca.

10. Vo vzťahu k podmienke, aby zásah nebol založený na vydanom rozhodnutí (č.l. 5), žalobca uviedol, že zaradenie jeho osoby do sporného zoznamu a využívanie tohto zoznamu žalovanými a jemu podriadenými daňovými úradmi, nie je rozhodnutím.

11. Ďalej na podporu svojej argumentácie z iného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 1S 57/2012 zo dňa 12.12.2012 citoval nasledujúci text:
„...Ustanovenie § 250v O.s.p. pojem „zásah" nedefinuje. Jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo inými individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý spočíva v postupe orgánov verejnej správy, v jeho činnosti (úkon, pokyn), prípadne nečinnosti...".

12. K splneniu ďalších podmienok žalobca uviedol, že zásah bol zameraný proti nemu ako fyzickej osobe, keďže v spornom zozname sa nachádza jeho meno a podľa tohto zoznamu mal vykonávať funkciu bieleho koňa (podmienka smerovania zásahu proti jednotlivcovi). Tiež zdôraznil, že dôsledky zásahu trvajú alebo hrozí jeho opakovanie, keďže žalovaní sporným zoznamom naďalej disponujú a užívajú ho pri výkone kontrolnej činnosti (podmienka trvania, resp. hrozby opakovania).

13. K podmienke prípustnosti návrhu, ktorá vychádza z vyčerpania opravných prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, žalobca uviedol, že hoci sa domnieva (viď jednotná línia jedného Najvyššieho súdu ako aj Ústavného súdu), že žiaden účinný prostriedok voči nezákonnému zásahu neexistuje, tak pod vplyvom rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžz/1/2014 zo dňa 14.10.2014 podal v zmysle zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 9/2010 Z.z.“) sťažnosť proti postupu orgánov verejnej správy.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p. v citovanom znení návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

14. Čo sa týka hore uvedenej povinnosti v zákonnej 30 dňovej lehote podať návrh, žalobca zdôraznil svoju vedomosť, že je vedený v spornom zozname, odo dňa 13.12.2013, kedy sa toto mal telefonicky dozvedieť od redaktorky portálu GINN pani G. Y. S poukazom na právny názor uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 10Sžz/3/2013 mu však subjektívna lehota začína plynúť najskôr až po vybavení sťažnosti, ktorú Najvyšší súd považuje za účinný prostriedok nápravy. Okrem iného Najvyšší súd v uvedenom rozsudku vyslovil právny názor, že prejednať návrh je možné i za situácie, ak pred podaním návrhu navrhovateľ uplatnil prostriedok nápravy (t.j. sťažnosť) a táto nebola vybavená v čase podania návrhu, pričom postačuje to, aby sťažnosť v čase v meritórneho rozhodnutia súdu nebola vykonaná.

15. Okrem meritórneho návrhu vo veci žalobca tiež predložil návrh na odloženie vykonateľnosti nezákonného zásahu (č.l. 7).

III.

Vyjadrenie žalovaných

A)

16. Vo svojom vyjadrení zo dňa 19.12.2014 (č.l. 29) žalovaný 1/ vyslovil nasledujúce námietky

- na CD nosiči je obsiahnutý súbor vo formáte Excel so zoznamom a v texte záhlavia tabuľky je uvádzaná iba neurčitá skratka „BK“, z ktorej nie je možné vyvodiť označenie „BIELE KONE“,
- žalovaný 1/ nemá a ani v čase podania návrhu na začatie konania nemal k dispozícii nijaký zoznam „BIELE KONE“ (č.l. 33, resp. str. 5 vyjadrenia),

o avšak, ak žalobca nedefinuje v žalobnom petite pripúšťanú aj obdobnosť zoznamu k spornému zoznamu bez vymedzenia kritérií na určenie takejto obdobnosti, potom sa návrh môže dotýkať celého informačného systému finančnej správy, z ktorého je možné rôznymi spôsobmi spracúvania (viď § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ďalej len „zák. č. 122/2013 Z.z.“) osobných údajov vytvárať rôzne databázy,

- z CD nosiča vyplýva, že jeho autor je označený pojmom Administrátor bez bližšej špecifikácie a obsahuje označenie osoby, ktorá vykonala posledné zmeny, t.j. pána X. K. (žalobcom identifikovaný ako daňový kontrolór Daňového úradu Žilina),

o toto nemusí predstavovať skutočnú identifikáciu autora súboru a

o uvedená osoba nie je zamestnancom žalovaného 1/ (t.j. nie je zaradeným na Finančnom riaditeľstve Slovenskej republiky),

- ustanovenie § 73 ods. 1 Autorského zákona rieši otázku vydania súhlasu na extrakciu a reutilizáciu celého obsahu databázy,
- ak žalovaný 1/ pripustí vytvorenie sporného zoznamu na Daňovom úrade v Žiline, potom za tvrdený zásah do práv žalobcu nemôže niesť zodpovednosť,

o viď judikatúra Ústavného súdu o priamom priznaní subjektivity orgánu verejnej správy podľa

Občianskeho súdneho poriadku na účely správneho súdnictva a

o daňové úrady majú vlastnú subjektivitu pre procesné konania súdov priznanú im zákonom č. 479/2009 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov,

- na vedenie akéhokoľvek zoznamu v informačných systémoch finančnej správy sa vzťahuje § 7 zákona č. 275/2006 Z.z. o informačných systémoch verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,

- vo vzťahu k plynutiu 30 dňovej, resp. 1 ročnej zákonnej lehoty žalovaný 1/ poukázal na vplyv zamietajúceho rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžz/1/2014 zo dňa 14.10.2014, ďalej na precedентné pôsobenie záverov vyslovených v uznesení Najvyššieho súdu sp.zn. 3 Sžz/31/2009 (R 80/2011) a rozsudku sp.zn. 10 Sžz/3/2013, kde podľa predposledne uvedeného:

„Kumulatívne stanovenie podmienok prípustnosti návrhu na konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v § 250v ods. 3 O.s.p., a to vyčerpanie prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a podanie návrhu v subjektívnej lehote, je nevyhnutné v zmysle čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať tak, aby sa navzájom nevyčleňovali.

Ustanovenie § 250v ods. 3, druhá veta O. s. p. je nevyhnutné vykladať tak, že o existencii zásahu sa žalobcovia najskôr dozvedeli až dorúčením oznámenia o vybavení sťažnosti.“

- žalobca vidí nezákonný zásah len v označení súboru bez toho, aby preukázal, že toto označenie súboru je výkonom verejnej správy žalovaným 1/,

o nezákonnosť zverejnenia údajov nenamieta proti činnosti portálu GINN,

o nezákonným zverejnením údajov o žalobcovi, ktoré mali údajne uniknúť z prostredia finančnej správy, by malo dôjsť k porušeniu povinnosti zachovávať daňové tajomstvo,

- hoci žalobca tvrdí, že k nezákonnému zásahu má dôjsť zverejnením jeho rodného čísla, tak tento údaj v spornom zozname nie je uvedený,

- návrh na odklad vykonateľnosti vytvára všeobecný zákaz spracúvania údajov o žalobcovi v informačnom systéme finančnej správy, čo v rozpore so zákonom predbieha rozhodnutie vo veci samej.

17. Čo sa týka požiadavky Najvyššieho súdu na predloženie administratívneho spisu, z dôvodov vyššie uvedených žalovaný 1/ oznámil, že nevedie administratívny spis k veci, ktorá je predmetom žaloby, pričom zároveň vychádza z názoru, že žalovaný 1/ nie je viazaný v správnom súdnictve zodpovednosťou za iné orgány štátnej správy a teda nie je oprávnený predkladať administratívne spisy daňových úradov, keďže to ani nie je predmetom návrhu na začatie konania.

18. Na základe uvedených tvrdení žalovaný 1/ požiadal, aby konajúci súd žalobu ako nedôvodnú a neprípustnú zamietol v celom jej rozsahu, pokiaľ nerozhodne o zastavení konania na základe § 159 ods. 3 v nadväznosti na § 104 ods. 1 O.s.p. z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. K vyjadreniu nebol predložený žiadny spis.

B)

19. Vo svojom vyjadrení zo dňa 29.12.2014 (č.l. 38) žalovaný 2/ vyslovil nasledujúce námietky

- ako štátny orgán so zákonnou pôsobnosťou na odhaľovanie daňovej a colnej kriminality má prístup do viacerých databáz, ktoré využíva na uvedený účel,

- nikdy nezostavoval a nezostavuje „zoznam“ nazvaný žalobcom ako „BIELE KONE“ a

- o žalobcovi nevedie spisový materiál.

20. Na základe uvedených skutočností žalovaný 2/ navrhol Najvyššiemu súdu, aby návrh žalobcu proti žalovanému 2/ v plnom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

IV.

Ďalšie úkony účastníkov

A)

21. Podaním z 29.04.2015 (Žiadosť o odročenie pojednávania a návrh na odročenie pojednávania - č.l. 52) žalobca požiadal Najvyšší súd, aby termín pojednávania vytýčený vo veci na deň 12.05.2015 odročil, nakoľko zdôraznil, že :

„podávame návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Ústavnom súde SR

o ústavnej sťažnosti žalobcu ako sťažovateľa proti Najvyššiemu súdu SR zo dňa 19.11.2014 smerujúcom proti Rozsudku NS SR, spis. zn. 1Sžz 1/2014 zo dňa 14.10.2014 (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Predchádzajúcim rozsudkom súd rozhodol tak, že zamietol predchádzajúci návrh žalobcu len preto to, že nevyčerpal sťažnosť ako prostriedok nápravy. V ústavnej sťažnosti sme namietali to, že súd si osvojil len jednu líniu judikatúry a bez povšimnutia nechal iné rozhodnutia Ústavného súdu SR, na ktoré sme poukazovali. Za závažné považujeme i to, že súd sa vôbec nevysporiadal s citovanou judikatúrou ESĽP, ktorú je možno považovať za zákon v materiálnom slova zmysle.

Keďže za takejto procesnej situácie nie je vylúčené to, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené, tak by mohol nastať stav litispendencie s týmto konaním, keďže predmetom tohto konania je totožný zásah medzi týmito istými účastníkmi. Z hľadiska procesnej čistoty by mal súd toto konanie prerušiť do právoplatného skončenia o ústavnej sťažnosti."

22. Súčasne právny zástupca uviedol, že o tomto dôvode odročenia pojednávania sa dozvedeli dnes, t.j. dňa 29.04.2015 (podanie návrhu na prerušenie konania). K tomuto podaniu bola v prílohe pripojená ústavná sťažnosť z 19.11.2014 spísaná menovaným právnym zástupcom.

23. Na uvedenom právnom základe Najvyšší súd pristúpil k zrušeniu vytýčeného termínu pojednávania na deň 12.05.2015 a vyzval žalovaných 1/ a 2/ na vyjadrenie k procesným podaniam žalobcu.

B)

24. Žalovaný 1/ vo vyjadrení z 23.06.2015 (č.l. 73) s poukazom na žalobcom zmienenú prekážku litispendencie vyslovil názor, že nie je potrebné prerušiť súčasné konanie, nakoľko predmetom konania na Ústavnom súde môže byť podľa žalovaného 1/ len rozhodovanie otázky nevyhnutnosti vyčerpania prostriedkov podľa osobitného predpisu v spojení s § 250v ods. 3 O.s.p. Preto je dôvodný predpoklad, že výklad právnej normy Ústavným súdom vôbec nemôže siahať tak ďaleko, aby sa dostal do rozporu so znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu. V takomto prípade by totiž už zo strany Ústavného súdu nešlo o výklad, ale o faktickú novelizáciu právnej normy (viď najmä nález Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 244/2009).

25. Avšak podľa žalovaného 1/ z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu (viď hore citovaná právna veta publikovaná pod zn. R 80/2011, resp. jej podkladový rozsudok sp.zn. 3 Sžz/31/2009 zo dňa 18. júna 2009) vyplýva, že zotráva na nasledujúcich právnych názoroch o subsidiárnom poskytnutí súdnej ochrany pri tvrdenom nezákonnom zásahu.

26. Práve aplikovateľnosť uvedeného judikátu predstavuje podľa žalovaného 1/ ústavnú garanciu jednak ochrany práv jednotlivca a jednak zabezpečenia ústavného princípu del'by štátnej moci so systémom „břzd a protiváh". Navyše návrh žalobcu na prerušenie konania je podľa žalovaného 1/ v rozpore s požiadavkou na rýchle a účinné poskytnutie ochrany jeho právam alebo právom chráneným záujmom, ktoré sa v takomto prípade implicitne predpokladá.

27. Súčasne žalovaný 1/ poukázal v prílohe na svoj list č. 1080005/1/174133/2014 zo 04.04.2014 (č.l. 78), v ktorom zanonymizovanému žiadateľovi o informácie oznámil, že žiadny zoznam označený ako „Daňové subjekty, v ktorých sú evidované biele kone", nevedie.

C)

28. Žalovaný 2/ sa na výzvu Najvyššieho súdu v primeranej lehote nevyjadril.

IVa.

Konanie na Ústavnom súde

A)

29. Ústavný súd prostredníctvom nálezu č.k. III. ÚS 376/2015-25 zo dňa 27. októbra 2015 vyslovil, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu v obdobnej veci účastníkov sp.zn. I SZZ 1/2014 zo dňa 14. októbra 2014 porušené boli.

30. Vo svojom odôvodnení sa Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nestotožnil s argumentáciou Najvyššieho súdu o subsidiárnom poskytovaní súdnej ochrany prostredníctvom správneho súdnictva, ktorý bol podporený nielen niektorými rozhodnutiami Ústavného súdu ale aj väčšinovým rozhodnutím správneho kolégia (viď napríklad bod č. 16), a naopak zaujal právny názor, že Najvyšší súd (str. 13 uvedeného nálezu):

„vyložil aplikovanú právnu normu o neprípustnosti návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (t. j. § 250v ods. 3 OSP) striktnie formalisticky, neprihliadajúc pritom na ústavný rozmer základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy zaručujúci prístup k súdu na preskúmanie rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktoré sa dotýkajú základných práv a slobôd.

Ústavný súd si je vedomý svojej predchádzajúcej judikatúry (najmä IV. ÚS 428/09, II. ÚS 758/2014), podľa ktorej bol právny názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, vyhodnotený ako ústavne udržateľný. Uvedený prístup však nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade bez toho, aby všeobecný súd aplikujúci toto zákonné obmedzenie prístupu k súdu nezohľadnil, či v konkrétnych okolnostiach bolo daným právnym prostriedkom možné nápravu nezákonného stavu aj materiálne dosiahnuť.“

31. Tiež Ústavný súd s poukazom na ním citované vlastnosti efektívneho prostriedku nápravy vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a tiež z odbornej literatúry (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012. 192 s.), dospel k záveru, že „podľa názoru ústavného súdu najmä poslednú z týchto požiadaviek sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v danom prípade nespĺňala, čo bolo zjavné už pred vydaním napadnutého rozsudku predovšetkým z písomných stanovísk napadnutých orgánov verejnej správy - Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a Kriminálneho úradu finančnej správy k návrhu doručenému najvyššiemu súdu.“

32. Záverom Ústavný súd vytkol Najvyššiemu súdu, že v okolnostiach danej veci vyložil aplikovanú právnu normu (t.j. § 250v ods. 3 a 4 O.s.p.) striktnie formalisticky, a súčasne právny názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb je vyhodnotený ako ústavne udržateľný, tak ho charakterizoval, že ho „však nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade“.

V.

Prejudiciálne konanie

A)

33. Na základe evidentných procesnoprávných a hmotnoprávných nejasností existujúcich nielen v hore uvedenom náleze Ústavného súdu č.k. III. ÚS 376/2015- 25 zo dňa 27. októbra 2015 ale aj s ním súvisiacich nálezov sp.zn. I. ÚS 290/2015-36 zo dňa 07. októbra 2015 alebo sp.zn. III. ÚS 375/2015-25 zo dňa 20. októbra 2015 (ďalej spoločne tiež „dotknuté nálezy Ústavného súdu“, poprípade všeobecne iba „nález III. ÚS 376“) a príklonu Ústavného súdu iba k záverom vyslovených v judikatúre ESLP po neverejnej porade dospel konajúci senát Najvyššieho súdu k záveru, že preskúmaná vec je dotknutá aj relevantnými ustanoveniami práva Európskej únie, a tak prostredníctvom uznesenia č.k.

1Sžz15/2014 zo dňa 03. februára 2016 konanie prerušil a nižšie sformulované prejudiciálne otázky zaslal na Súdny dvor.

34. Text prejudiciálnych otázok vychádzajúci najmä z Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta EÚ“) a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (ďalej len „smernica č. 95/46“) bol nasledujúci:

1. Bráni čl. 47 ods. 1 Charty EÚ, podľa ktorého každý, koho právo, t.j. aj právo na súkromie v súvislosti so spracovaním osobných údajov zakotvené v článku 1 odsek 1 a nasledujúcich ustanovení smernice č. 95/46, je porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom, takému ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré podmieňuje použite účinného prostriedku nápravy pred súdom, t.j. žaloby v správnom súdnictve, tým, že navrhovateľ musí na ochranu svojich práv a slobôd, pred jej podaním vyčerpať prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis taký, akým je vnútroštátny zákon o sťažnostiach?

2. Je možné právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydľia a komunikácie, ktoré je zakotvené v článku 7, a právo na ochranu osobných údajov, ktoré je zakotvené v čl. 8 Charty EÚ, v prípade tvrdeného porušenia práva na ochranu osobných údajov vykonaného predovšetkým pre podmienky Európskej únie citovanou smernicou č. 95/46, t.j. najmä

- povinnosti členských štátov chrániť právo na súkromie osôb v súvislosti so spracovaním ich osobných údajov (článok 2 odsek 1) a

- oprávnenia členských štátov spracovať osobné údaje, ak spracovanie je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme (článok 7 písmeno e/) alebo spracovanie je nevyhnutné pre účely legitímnych záujmov, ktoré plní kontrolór, alebo tretia strana alebo strany, ktorým sú údaje odhalené,

- a to aj s prihliadnutím na výnimočné oprávnenie členského štátu (článok 13 ods. 1 písmená e/ a f/) keď takéto obmedzenie vytvára nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie údajov o dôležitom hospodárskom alebo finančnom záujme členského štátu alebo Európskej únie, vrátane peňažných, rozpočtových a daňových záležitostí,

vykladať tak, že neumožňuje členskému štátu bez súhlasu dotknutej osoby vytvárať zoznamy osobných údajov na účely správy daní, t.j. že získanie osobných údajov do dispozičnej sféry orgánu verejnej moci za účelom potlačania daňových podvodov je nebezpečné samo o sebe?

3. Je možné označiť zoznam finančného orgánu členského štátu, ktorý obsahuje osobné údaje žalobcu a ktorého nedostupnosť bola zabezpečovaná príslušnými technickými a organizačnými opatreniami na ochranu osobných údajov pred neoprávneným prezradením alebo sprístupnením v zmysle článku 17 odsek 1 citovanej smernice č. 95/46, tým, že bol žalobcom získaný bez legálneho súhlasu dotknutého finančného orgánu členského štátu, za nezákonný dôkazný prostriedok, ktorého predloženie musí vnútroštátny súd odmietnuť v súlade s požiadavkou práva Únie na spravodlivý proces uvedenou v článku 47 odsek 2 Charty EÚ?

4. Je v súlade s uvedeným právom na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces (najmä už citovaný článok 47 Charty EÚ) taký postup vnútroštátneho súdu, že v prípade existencie judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v prejednávanej veci rozdielnej od odpovede obdržanej od Súdneho dvora vnútroštátny súd v súlade so zásadou lojality podľa článku 4 odsek 3 Zmluvy o Európskej únii a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uprednostní právny názor Súdneho dvora Európskej únie?

B)

35. Súdny dvor prejudiciálnu otázku akceptoval (č.l. 129 až č.l. 183) a svoju odpoveď prostredníctvom rozsudku sp.zn. C-73/16 z 27. septembra 2017 zaslal konajúcemu senátu Najvyššieho súdu v nasledujúcom znení:

„1. Článok 47 Charty EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá podmieňuje podanie súdneho opravného prostriedku osobou, ktorá tvrdí, že sa zasiahlo do jej práva na ochranu osobných údajov zaručeného smernicou č. 95/46, predchádzajúcim vyčerpaním opravných prostriedkov dostupných pred vnútroštátnymi správnyimi orgánmi pod podmienkou, že konkrétne postupy uplatnenia týchto opravných prostriedkov neprímerane nezasahujú do práva na účinný

prostriedkov nápravy pred súdom podľa tohto ustanovenia. Predovšetkým treba, aby predchádzajúce vyčerpanie opravných prostriedkov dostupných pred vnútroštátnymi správnyimi orgánmi nespôsobilo podstatné oneskorenie podania súdneho opravného prostriedku, aby pozastavilo premlčanie dotknutých práv a aby nevedlo ku vzniku nadmerných nákladov.

2. Článok 47 Charty EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd zamietol ako dôkazný prostriedok porušenia ochrany osobných údajov priznanej smernicou č. 95/46 zoznam, akým je sporný zoznam, predložený dotknutou osobou a obsahujúci jej osobné údaje, za predpokladu, že táto osoba získala tento zoznam bez legálneho súhlasu prevádzkovateľa spracovania týchto údajov, ibaže takéto odmietnutie je stanovené vnútroštátnou právnou úpravou a rešpektuje súčasne podstatu práva na účinný prostriedok nápravy a zásadu proporcionality.

3. Článok 7 písm. e) smernice č. 95/46 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni spracovaniu osobných údajov orgánmi členského štátu na účely správy daní a potláčania daňových podvodov, akým je spracovanie, ku ktorému dochádza vytvorením zoznamu dotknutého vo veci samej, bez súhlasu dotknutých osôb, pod podmienkou, na jednej strane, že tieto orgány boli vnútroštátnou právnou úpravou poverené úlohami vo verejnom záujme v zmysle tohto ustanovenia, vytvorenie tohto zoznamu a zápis mien dotknutých osôb do uvedeného zoznamu sú skutočne spôsobilé a nevyhnutné na účely uskutočnenia sledovaných cieľov a existujú dostatočné dôvody domnievať sa, že dotknuté osoby sa nachádzajú v uvedenom zozname oprávnene, a na druhej strane, že všetky podmienky zákonnosti tohto spracovania osobných údajov uložené smernicou č. 95/46 sú splnené.

VI.

Konanie správneho súdu po rozsudku Súdneho dvora

A)

36. Žalovaný 1/ po doručení rozsudku Súdneho dvora v podaní z 13.10.2017 (č.l. 385) znovu zdôraznil, že sporný zoznam nevedie a ani ním nedisponuje. . Ďalej s poukazom na ustanovenia

- § 3 ods. 1 písm. f), § 9 ods. 1, § 10 ods. 2 zák. č. 122/2013 Z.z.,

- § 164 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“),

- § 8 zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 479/2009 Z.z.“) a

- § 52 ods. 1 a ods. 9 zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,

odôvodnil svoje zákonné oprávnenie na spracovanie osobných údajov na účely správy daní a potláčania daňových podvodov. Tiež poukázal na legitimitu cieľa citovaného Daňového poriadku.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 122/2013 Z.z. v citovanom znení prevádzkovateľ môže spracúvať osobné údaje len na základe priamo vykonateľného právne záväzného aktu Európskej únie, medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovení tohto zákona alebo osobitného zákona, alebo na základe súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 122/2013 Z.z. v citovanom znení prevádzkovateľ ďalej spracúva osobné údaje bez súhlasu dotknutej osoby, ak účel spracúvania osobných údajov, okruh dotknutých osôb a zoznam osobných údajov ustanovuje osobitný zákon [odkaz č. 13 smeruje príkladmo na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Prevádzkovateľ spracúva osobné údaje len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje osobitný zákon. Spracúvané osobné údaje možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytovania, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť, ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ktorým sa osobné údaje sprístupňujú, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 164 Daňového poriadku v citovanom znení na účely správy daní sú správca dane, finančné riaditeľstvo a ministerstvo oprávnené spracúvať osobné údaje daňových subjektov, zástupcov daňových

subjektov a iných osôb podľa osobitného predpisu; 95)osobné údaje možno sprístupniť len obci ako správcovi dane, finančnou správou a ministerstvu a v súvislosti so správou daní a plnením úloh podľa osobitného predpisu 96)aj inej osobe, súdu a orgánom činným v trestnom konaní. V informačných systémoch 95)možno spracúvať meno a priezvisko fyzickej osoby, adresu jej trvalého pobytu a rodné číslo, ak jej nebolo pri registrácii pridelené identifikačné číslo.

Podľa § 8 zák. č. 479/2009 Z.z. v citovanom znení finančné riaditeľstvo a finančná správa sú oprávnené spracúvať osobné údaje podľa osobitného predpisu [odkaz č. 23 smeruje na zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov] o fyzických osobách, ktoré boli dotknuté úkonmi súvisiacimi s plnením úloh finančnej správy podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu; [odkaz č. 1 smeruje na zák. č. 333/2001 Z.z.] zoznam osobných údajov je uvedený v prílohe.

B)

37. Podaním z 20.12.2017 označeným ako „Stanovisko žalobcu a žiadosť o nariadenie pojednávania" žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v obdobnej veci sp.zn. 1Sžnz 7/2015 (č.l. 476) požiadal o nariadenie pojednávania. Poukázal na novú procesnoprávnu úpravu v danej veci, kedy sa jedná o jednoinštančné konanie. V uvedenej súvislosti však zdôraznil, že nevykonanie verejného pojednávania za účelom ním navrhnutých dôkazov by bolo porušením článku 6 ods. 1 Dohovoru, a to aj v súlade so stanoviskom rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu (Česká republika) uvedeného v jeho uznesení zo dňa 16. februára 2016, č.j. 7 As 93/2014 - 48.

38. Nakoľko doručením rozsudku Súdneho dvora odpadla prekážka prerušenia konania, Najvyšší súd konajúci v rámci v rámci novej procesnej úpravy (viď bod č. 1) vytýčil termín pojednávania na deň 30. januára 2018 (č.l. 388) a súčasne uznesením zo dňa 12. decembra 2017 č.k. 1Sžz 15/2014- 392 spojil z dôvodov tam uvedených na spoločné konanie vecí vedené na tunajšom súde pod spisovými značkami 1Sžz 15/2014 a 1Sžnz 7/2015 s tým, že sa ďalej budú viesť pod spoločnou spisovou značkou 1Sžz 15/2014.

C)

39. Na základe vytýčeného termínu pojednávania na deň 30.01.2018 a jeho dôvodu a po nahliadnutí do spisu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním z 25.01.2018 (č.l. 399) požiadal Najvyšší súd v zmysle vyššie uvedeného čl. 6 Dohovoru o oznámenie rozsahu dokazovania a súčasne podal návrhy na dokazovanie, t.j. vypočutie P.. C.. L. G. a L.. U. M., vypočutie P.. L.. E.Í. U., ďalej vypočutie C.. I. C., vypočutie L.. D. L. a tiež vypočutie P.. P. X..

40. Návrh na vypočutie pána P.. C.. L. G. a pána L.. U. M. (podľa žalobcu mali pripraviť ďalej uvedené vyjadrenie) žalobca odôvodnil poukazom na vyjadrenie žalovaného 2/ z 20.01.2014, konkrétne na jeho nasledujúci text:

„Autorizovaný informačný systém finančnej správy obsahuje subsystém s názvom „biele kone" spravovaný finančným riaditeľstvom. Pre kriminálny úrad je to však detail týkajúci sa názvu príslušnej databázy."

ktorým mal žalovaný 2/ podľa žalobcu priznať existenciu sporného zoznamu.

41. Návrh na vypočutie pána P.. L.. E. U. (menovaný mal pripraviť ďalej uvedené vyjadrenie) žalobca odôvodnil poukazom na vyjadrenie žalovaného 2/ z 03.02.2016, konkrétne na jeho nasledujúci text:

„žalovaný sa nevie komplexne a legitímne vyjadriť, či dátový súbor založený žalobcom je totožný alebo sa zhoduje s niektorými databázami",

ako aj na skutočnosť, že žalovaný 2/ v tomto podaní uviedol, že sa stotožňuje s nálezmi Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 290/2015 a III. ÚS 375/2015 ako aj sp.zn. III. ÚS 376/2015.

42. Návrh na vypočutie pána C.. I. C., ktorý v súčasnosti popiera existenciu sporného zoznamu, žalobca odôvodnil aj tým, že menovaný však v konaní pred Ústavným súdom (viď nález sp.zn. III. ÚS 290/2015) doručil stanovisko, v zmysle ktorého sa nevedel vyjadriť, či je: „tento zoznam bielych koni autorsky pripočítateľný odporcovi." Návrh na vypočutie pána L.. D. L. žalobca odôvodnil

skutočnosťou, že menovaný bol v relevantnom čase riaditeľom odboru boja proti daňovým podvodom u žalovaného 1/. Napokon návrh na vypočutie pána P. P. X. žalobca odôvodnil tým, že menovaný pracoval v pozícii daňového kontrolóra vo finančnej správe (Daňový úrad Šaľa), a ktorého svedeckou výpoveďou sa má preukázať používanie sporného zoznamu žalovanými, pričom jeho účasť na pojednávaní žalobca navrhol zabezpečiť.

43. Pre Najvyšší súd preto vyplýva, že u všetkých menovaných žalobca ich vypočutie odôvodnil alebo vypracovaním písomných podaní v preskúmvanej veci, resp. ich zastávanou pozíciou u žalovaných 1/ a 2/. Súčasne upozornil na zbavenie mlčanlivosti navrhnutých svedkov postupom podľa § 203 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“, resp. „Civilný sporový poriadok“). Podľa § 203 ods. 2 C.s.p. v citovanom znení výsluch svedka, ktorý je pri svojej výpovedi povinný zachovávať mlčanlivosť, možno vykonať len vtedy, ak svedka na podnet súdu oslobodil od povinnosti mlčanlivosti príslušný orgán alebo ten, v koho záujme má túto povinnosť. To platí primerane i tam, kde sa vykonáva dôkaz inak ako výsluchom.

D)

44. Prípisom elektronickej pošty Najvyššieho súdu zo dňa 26. januára 2018 (č.l. 472) bol právny zástupca žalobcu ohľadom žiadosti na vypočutie navrhovaných osôb informovaný, že Najvyšší súd k vytýčeniu pojednávania pristúpil na základe písomnej požiadavky žalobcu zo dňa 20.12.2017 na vykonanie dokazovania v zmysle dôkazných návrhov žalobcu so zameraním na preukázanie splnenia podmienok konania. Súčasne ho však upozornil, že konajúci súd nie je objektívne schopný v tak nevyhovujúcom časovom rozmedzí (2 pracovné dni do pojednávania) zabezpečiť účasť ním navrhnutých svedkov na pojednávaní vykonanom dňa 30.01.2018.

E)

45. Pojednávanie nariadené na deň 30.01.2018 bolo zmarené neúčastou žalovaného 2/. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd žalovanému v 2/ uložil uznesením z 30.01.2018 (č.l. 486) poriadkovú pokutu 100,- € . Nový termín pojednávania bol po vyjadrení prítomných účastníkov k možným prekážkam pojednávania vytýčený na 20.02.2018 (č.l. 480). Napriek tejto skutočnosti právny zástupca žalobcu prítomný osobne na pojednávaní dňa 30.01.2018 prípisom zo 07.02.2018 (č.l. 494) požiadal odročenie pojednávania z dôvodu plánovanej dovolenky žalobcu v zahraničí.

46. Ďalší termín pojednávania vytýčený na deň 27. marca 2018 bolo nutné zrušiť z dôvodu práceneschopnosti v senáte.

F)

47. Prípisom „Opäovná žiadosť o oznámenie rozsahu dokazovania a iné " právneho zástupcu žalobcu zo 16.03.2018 (č.l. 520) menovaný po nahliadnutí do spisu požiadal o oboznámenie, aké dokazovanie má správny súd v úmysle vykonávať na nariadenom pojednávaní, a to za účelom riadnej prípravy na pojednávanie. Tiež poukázal, že v spise absentuje napríklad pokyn na predvolanie svedka pána C. X. K. z Daňového úradu Žilina.

48. Najvyšší súd prípisom z 02.05.2018 (č.l. 524 a nasl.) zaslal v zmysle § 121 ods. 1 v spojení s § 491 ods. 1 S.s.p. objasnenie, v akom rozsahu a obsahu bude vykonávať dokazovanie. Následne Najvyšší súd vytýčil termín pojednávania na dátum 29. mája 2018 (č.l. 523) s tým, že bol predvolaný ako svedok pán Ing. X. K., t.č. zamestnanec žalovaného 1/ (č.l. 527 až č.l.532).

49. Po nahliadnutí do spisu dňa 15.05.2018 (č.l. 535) právny zástupca podaním zo dňa 24.05.2018 zaslal námietku proti zloženiu senátu a súčasne žalobca osobne podal dňa 23.05.2018 námietku zaujatosti predsedu a členky konajúceho senátu. Na uvedenom základe došlo k opätovnému zrušeniu vytýčeného termínu pojednávania. Uznesením senátu 10S Najvyššieho súdu zo dňa 31. mája 2018 sp.zn. 10Ndz/1/2018 bolo vyslovené, že sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, PhD. a JUDr. Elena Berthotyová, PhD. nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn. 1Sžz 15/2014.

50. Čo sa týka zákonnosti zloženia senátu preskúmavajúcim vec a námietky právneho zástupcu žalobcu, táto bola vyriešená s prihliadnutím na už citované nálezy Ústavného súdu (viď body č. 1 a 3) prípisom predsedu správneho kolégia sp.zn. Snj 45/2018 zo dňa 11. júna 2018 (č.l. 541). Následne uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 21. júna 2018 č.k. 1Sžz 15/2014-558 došlo k vylúčeniu zo spoločného konania vedeného pod spisovou značkou 1Sžz 15/2014 vecí vedených na tunajšom súde pod pôvodnými sp.zn. 1Sžz 15/2014 a 1Sžnz 7/2015 na samostatné konanie s tým, že v ďalšom konaní sa budú viesť pod hore uvedenými pôvodnými spisovými značkami.

G)

51. Po zistení možných prekážok účasti na pojednávaní, pristúpil Najvyšší súd k jeho vytýčeniu (č.l. 542 až č.l. 575) na deň 21.08.2018.

52. Pojednávanie bolo na žiadosť právneho zástupcu v inej obdobnej veci (viď dôvody uvedené v zápisnici z pojednávania sp.zn. 1Sžnz/7/2015) zrušené a na základe uvedeného odpadol dôvod ku konaniu vo veci.

VI.

Právne názory správneho súdu

53. Najvyšší súd ako prvoinštančný správny súd (pôvodne § 10 ods. 2 O.s.p., neskôr príslušnosť určená nálezom Ústavného súdu č.k. II. ÚS 202/2017-37) v intenciách rozsudku Súdneho dvora, po preskúmaní písomných pripomienok členských štátov zaslaných v prejudiciálnom konaní a v medziach čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vyhodnotil dôvodnosť ďalšieho konania a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k nižšie odôvodnenému záveru, že konanie je nutné zastaviť.

Podľa § 99 písm. b) S.s.p. v citovanom znení Správny súd konanie uznesením zastaví, ak b) zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1,...

54. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmavanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (resp. čl. 19 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) ako aj čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku, resp. následne podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti postupu žalovaných 1/a 2/.

55. Z nižšie citovaných ustanovení pre Najvyšší súd vyplýva, že spoločným znakom pre priznanie súdnej ochrany v prípade tvrdeného iného zásahu orgánu verejnej správy je nežiaduci stav majúci svoj základ v mimozákonnom aktivizme (postupu, útoku) vo verejnej správe, a hoci sa nemal uskutočniť, tak sa v rozpore s požiadavkami zákonnosti konania zakotvenými v článku 2 ods. 2 ústavy realizuje, a bez zákonnej požiadavky vyčerpania osobe dostupných opravných prostriedkov, tak za tejto situácie žaloba včas predložená správne súdu jednoznačne a urgentne vyžaduje súdnu pomoc vo forme nápravy tohto, pre žalobcu spoločensky neúnosného stavu.

Podľa § 252 ods. 1 S.s.p. v citovanom znení žalobca sa môže žalobou domáhať ochrany pred iným zásahom orgánu verejnej správy, ak takýto zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 3 ods. 1 písm. e) S.s.p. v citovanom znení na účely tohto zákona sa rozumie

e) iným zásahom orgánu verejnej správy faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté; iným zásahom je aj postup orgánu verejnej správy pri výkone

kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu, ak ním sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

56. Práve hore uvedená charakteristika aj vymedzuje na druhej strane podmienky konania, ktoré musí správny súd v zmysle § 97 S.s.p. kontinuálne skúmať. Nakoľko správny súd vzhľadom na to, že Správny súdny poriadok zaraďuje medzi konania v Štvrtej časti, ktoré sú spoločne označené ako „Osobitné konania“, aj konanie proti inému zásahu orgánu verejnej správy, potom správny súd je v pozícii nachádzajúceho súdu, ktorý má rozhodnúť o uložení povinnosti žalovanému, a preto východiskovým bodom je preverenie procesnej legitímácie orgánu verejnej správy.

Podľa § 97 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

58. Avšak Najvyšší súd, nakoľko žalobca opakovane brojil za podpory Ústavného súdu proti splneniu v tom čase výslovne zakotvenej zásady subsidiarity správneho súdnictva vyjadrenej v zákonnej požiadavke na vyčerpanie opravných prostriedkov, tak sa musí vyjadriť nielen k tejto argumentácii ale aj k možnosti jej aplikácie na pôvodne podaný návrh v roku 2014. Práve toto bol právny základ, prečo Najvyšší súd v tom čase nezohľadnil možnosť zastaviť vec vedenú pod touto spisovou značkou.

59. V poradí prvá prejudiciálna otázka (viď bod č. 34) sa práve s uvedenou problematikou zaoberala. Súdny dvor, hoci žalobca zhodne s argumentáciou zástupcu Slovenskej republiky namietal prípustnosť takto sformulovanej prejudiciálnej otázky, prostredníctvom marginálnych bodov č. 50 a 51 pripustil jej súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej.

60. Následne Súdny dvor s poukazom na čl. 22 smernice č. 95/46 konštatoval (marginálny bod č. 55 rozsudku Súdneho dvora), že tento predpis nevylučuje, aby vnútroštátne právo upravilo tiež opravné prostriedky pred správnymi orgánmi. Uvedené oprávnenie, resp. jeho podmienky je však podľa Súdneho dvora treba skúmať vo vzťahu k čl. 47 Charty v spojení s čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, aby sa zabezpečilo právo jednotlivcov na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces.

Podľa § čl. 22 smernice č. 95/46 v citovanom znení platí, že bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek administratívne prostriedky nápravy, ktoré možno podať okrem iného pred dozorným orgánom uvedeným v článku 28, pred predložením veci súdnemu orgánu, zabezpečia členské štáty právo každej osoby na súdny opravný prostriedok za akékoľvek porušenie práv, ktoré jej zaručuje vnútroštátne právo, použiteľné na uvedené spracovanie.

Podľa § čl. 47 ods. 1 Charty v citovanom znení každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Podľa § čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii v citovanom znení členské štáty ustanovia v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, prostriedky nápravy potrebné na zabezpečenie účinnej právnej ochrany.

61. Práve na obdobnom základe pristúpil aj Najvyšší súd k odlišovaniu návrhu žalobcu zo dňa 19. novembra 2014, ktorý už obsahoval dôkazy o podaní sťažnosti ako všeobecne akceptovaného prostriedku nápravy (viď najmä bod č. 4 uznesenia Najvyššieho súdu č.k. 1Sžz/15/2014-392 zo dňa 12. decembra 2017).

62. Nakoľko však medzičasom došlo nielen k zmene procesnoprávnej úpravy (Správny súdny poriadok upustil od požiadavky subsidiarity správneho súdnictva v prípade iného zásahu orgánu verejnej správy) ale aj hmotnoprávnej úpravy (ku dňu 25. mája 2018 nadobudlo účinnosť nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) a žalobca upustil od pôvodne požadovaného vykonania pojednávania (č.l. 520), pristúpil konajúci správny súd k zastaveniu konania, nakoľko konanie vedené pod sp.zn. 1Sžnz/7/2015 predstavovalo vzhľadom na svoj začiatok konania prekážku litispendencie.

63. Najvyšší súd nemohol postupovať podľa § 98 ods. 1 písm. b) S.s.p. nakoľko k vzniku prekážky litispendencie došlo až po nadobudnutí účinnosti hore uvedeného všeobecného nariadenia o ochrane údajov, a vo veci prebehlo už konanie vrátane ústavného prieskumu a konania o prejudiciálnych otázkach.

64. Avšak ani pre budúcnosť, t.j. za platnosti hore uvedeného všeobecného nariadenia o ochrane údajov, nebola otázka subsidiárneho pôsobenia správneho súdnictva pri ochrane osobných údajov zahrnutá celkom, nakoľko generálna advokátka vo svojom stanovisku (marginálne body č. 41. až 43) zo dňa 30. marca 2017 konštatovala, že:

„Tým ale nie vysvetlené, či vyčerpanie iného prostriedku nápravy môže byť povinnou predchádzajúcou podmienkou žaloby. Z článku 79 všeobecného nariadenia o ochrane údajov v tejto súvislosti vyplýva len to, že súdny prostriedok nápravy musí byť účinný. Povinnosť vyčerpať pred žalobou iný prostriedok nápravy bude teda neprípustná, ak súdny prostriedok nápravy z tohto dôvodu nie je účinný.“

65. Naopak Súdny dvor sa tejto argumentácii nevenoval a zameral sa na (marginálny bod č. 65) hodnotenie tohto prostriedku administratívnej nápravy cez spektrum čl. 47 Charty so záverom, že ak takýto postup nespôsobuje podstatné oneskorenie podania súdneho opravného prostriedku a aby nevedol ku vzniku nadmerných nákladov. Túto úlohu Najvyšší súd ako označený vnútroštátny súd vyhodnotil s prihliadnutím na ustanovenia zák. č. 9/2010 Z.z. tak, že ani jedno z kritérií (krátka lehota na vybavenie sťažnosti a jej bezodplatnosť) uvedené príkladom Súdnym dvorom nespôsobuje podstatné oneskorenie podania súdneho opravného prostriedku.

VI.

66. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovanej ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedenom rozhodnutí Súdneho dvora (čl. 7 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii), Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

67. O trovách súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 170 písm. b) S.s.p., lebo požiadavka na vyčerpanie opravných prostriedkov bola dôvodne (viď bod č.) zákonodarcom vznesená.

Podľa § 170 písm. b) S.s.p. v citovanom znení žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak

b) konanie bolo zastavené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).